

Vrijwillig Gevangen

Solaire Kooiman

*Some of the greatest
things in life are
unseen that's why you
close your eyes when
you kiss, cry, or
dream...*

- Anonymous

Proloog

Ik durfde nooit bij hem in de buurt te komen. Hij was zeg maar, de coole gast. De stoere jongen waar iedereen respect voor had. Dat was hij al sinds de basisschool. Alleen hij zat vier groepen hoger. Of ik zat vier groepen lager. Hoe je het ook bekijkt, er zat teveel tijd tussen, Trouwens ik ben Tuck. Of eigenlijk Tucker Gabriël Summers. Maar voor jou, dagboek, ben ik Tuck. En die coole jongen, dat was Dante.

Dante was geweldig. Ik bewonderde hem van een afstand. Maar op een dag kwam hij naar mij toen. Naar mij! Niet te geloven toch? Ik was veertien en hij achttien. Maar dat maakte niet uit. Voor mij niet tenminste. Hij gaf me een gek gevoel. Elke keer weer. Serieus volgens mij was er iets tussen ons. Waar nooit iemand voor mij geweest was, was nu opeens iemand. Hij was er. Mijn leven zou voorgoed veranderen.

1.

"Tuck!" Ik schrok op van mijn boek en keek om. "Dante." Hij schoof op de stoel naast me. Hij was benoemd tot mijn mentorbroer. "Alles goed?" We bloosden en lachten naar elkaar. "Ja alles goed. En met jou?" Hij kwam dichterbij en ik voelde zijn lippen tegen mijn oor. "Met mij is ook alles goed. Meer dan goed zelfs." Het kriebelde en ik moest ervan giechelen. Toen gaf hij me een knipoog. "We kunnen ook buiten gaan zitten. Lekker chillen in de zon. Wat zeg je ervan Tuck?" Zijn stem was zo zacht en verleidelijk. Mijn ogen gingen weer terug naar het boek. "Nee bedankt. Ik blijf hier. Hier is het rustig Dante."

Hij legde zijn hand in mijn nek en kneep zacht. "Waarom sluit jij je toch altijd af? Tuck, waar ben je bang voor? Er is buiten niemand, want elk normaal mens gaat naar huis. Maar jij, jij blijft hier zitten." Het boek was uit en ik sloeg het dicht. Toen stond ik op. "Je weet, dat het bij mij thuis niet zo geweldig is. Hier zitten, leren en lezen, dat creëert meer kansen. Biedt meer mogelijkheden. Je snapt het niet Dante." Toen pakte ik het boek en liep tussen de kasten door om hem terug te zetten.

Hij kwam achter me aan. "Waar ben je bang voor? Van mij mag iedereen het weten. Jij bent de jongen waarvan ik hou. Mijn vader weet het. Mijn moeder ook. Waarom jouw ouders niet?" Een zucht ontglipte me. "Ze zullen er niet mee eens zijn. Ze zullen niet instemmen. Ze kunnen niet zonder me. Ze hebben me nodig. Dante, ik verwacht niet dat je het begrijpt. Maar kan je op zijn minst geloven, dat ik weet wat ik doe en dat ik doe wat op het moment het juiste is?" We keken elkaar nog steeds niet aan. "Ja, ik geloof dat jij denkt, dat je het juiste doet." Zulke gesprekken eindigden altijd in ruzie. "Dante het is gewoon moeilijk, dat weet ik ook wel. Maar jij kan niet oordelen zolang je niet als mij hebt geleefd. Jij bent rijk. Jij hebt het goed thuis. Jij kan je dromen achterna jagen. Maar mijn familie kan dat niet. Jij weet niet hoe

het bij mij is." Ondertussen was ik bij de juiste boekenkast aangekomen en zette het boek terug.

Hij draaide me ruw om, zodat ik hem wel aan moest kijken. Zijn ogen waren hard. "Vertel het me dan." Ik wist dat hij het echt en oprecht wilde weten. Maar dat kon ik niet. Ik mocht het niet vertellen. "Als ik het je vertel, dan is er niemand meer om voor ze te zorgen. Dan zijn mijn broertje en zusjes overgeleverd aan die monsters." De tranen prikten in mijn ogen. "Ik kan niet helpen als ik niets weet Tuck."

"Dante. Over een maand. Dan is dit avontuur voor jou ten einde. Jij gaat naar de universiteit. Je zal me vergeten en iemand vinden. Iemand die beter is voor jou dan ik. Dan hoef je niet meer aan mij en mijn ellende te denken. Misschien is het beter als het hier stopt. Voor ons allebei."

Zijn handen knepen harder in mijn armen. "Zeg dat niet. Jij maakt mij compleet Tuck." Hij ademde zwaar en er was paniek te lezen in zijn ogen. "Hou dan op met mij te bekritisieren Dante. Want je weet het niet. Je begrijpt mij niet." Hij leek zich er al snel bij neer te leggen. Met een knik sloot hij zijn ogen en drukte een kus op mijn hoofd.

"Wat heb jij je ouders eigenlijk allemaal verteld?" Hij lachte ondeugend en zijn greep ontspande. "Ze weten alleen maar, dat er een jongen is en dat ik die heel leuk vind. Ze zouden je graag willen ontmoeten, maar daar is het nog te vroeg voor. We zijn pas twee weken samen." Zijn lippen kwamen dichterbij de mijne. Onze lippen raakten elkaar net en hij gaf me een lichte kus. Zo'n kus waardoor ik me afvroeg of het net wel of net niet was. Hij deed alleen zo voorzichtig, omdat ik er nog niet helemaal klaar voor was. En ik schrok er vaak ook voor terug.

Blozend keek ik weg. Zijn handen lieten mijn armen los en gleden naar mijn billen. Ik maakte een geschokt geluidje en probeerde me terug te trekken. Maar de boekenkast hield me tegen hem aangedrukt. Mijn ademhaling versnelde en ik beefde. Hij zag mijn ongemak en liet me abrupt los.

"Wat zullen we eens gaan doen?" Was hij serieus? "Meen je dat?" Hij keek me bevreemd aan. "Natuurlijk meen ik dat." Hij klomk

verontwaardigt. "Dan moet ik je teleurstellen Dante. Ik moet naar huis." Er was even een ongemakkelijke stilte. "Zal ik je brengen?" Ik schudde van niet. "Nee bedankt. Erg aardig van je." Zijn ogen stonden zo zacht een meelevend. "Morgen dan?" Zijn blik was smekend. "Morgens is goed." Ik drukte een snelle kus op zijn lippen.

Toen ik buiten stond begon ik te lopen. Ik voelde, dat hij me nakeek. Maar ik wist ook, dat hij me niet zou volgen. Thuis was het ook geen pretje. Een grote rotzooi. Ouders die altijd dronken of high waren. Vaak beide. Mijn broertje en zusjes die te klein waren om voor zichzelf te kunnen zorgen. Mijn ouders hadden onveilig gevreeën en daardoor was ik er. Daardoor zaten we zo in de problemen. Mam was pas twaalf geweest en pap vijftien. Mijn leven werd er niet beter op en dat van die kleintjes thuis ook niet. Het huis was vies, oud en stortte bijna in elkaar. Maar we konden nergens anders heen. Onze grootouders wilden niets met ons te maken hebben. Dat hadden onze ouders veroorzaakt. Ze waren niet zo lief geweest en hadden van alles geëist. Toen hadden onze grootouders hun handen van ons hele gezin afgetrokken.

"Stom rot kind! Hoe durf je!" Het geluid van een klap. Elke dag kreeg wel iemand de woede van onze moeder over zich heen. Ze werd kwaad om alles en om niets. Van alles en nog wat. Het sloeg gewoon nergens op. Ik stond in de deuropening. Nog een klap. Vroeger was ik het geweest. De deur sloot ik achter me. Maar ik had geleerd om op te passen, om op mijn tenen te lopen. Mijn zusjes waren vier en drie. En mijn broertje was twee. Hoe konden ze deze chaos ook maar enigszins begrijpen? Hoe konden ze begrijpen, dat het niet hun schuld was? Waarom liet alles en iedereen ons in de steek? Het systeem faalde. De overheid faalde. De kinderbescherming faalde. Alles en iedereen faalde. Het was onmogelijk om tegen alles te vechten. "Tuck ben jij dat! Trek als de wiedeweerga je werk uniform aan! En kom hier!" Waarom het dienstmeisjes kostuum? Waarom hadden we dat eigenlijk? "Dat doe ik niet!" "En of je dat gaat doen stuk

onbenul!" "Luister naar je vader! Je gaat dat pakje nu aantrekken!" Ik ging de trap op en verdween in mijn kamer. Het hing in mijn kast. En ik had geen andere keus, dan het aan te trekken.

Met lood in de schoenen ging ik de trap af. Mijn ouders zaten in de woonkamer. "Tuck kom hier!" Mijn benen brachten me naar ze toe. "Ga het avondeten maken idioot." Ik knikte en keek naar mijn voeten. "Ben je niet goed of zo? Ga voor de tv vandaan!" En ik maakte, dat ik zo snel mogelijk in de keuken kwam. Uit hun gezichtsveld.

Ze zaten als drie zielige aapjes aan de keukentafel. Met betraande gezichtjes en zielige snoetjes. Hun gezichtjes lichtten op toen ze mij zagen. Maar ze wisten wel, dat ze niet al te hard mochten praten. Want dan zouden er weer klappen vallen. "Jullie krijgen wat te eten en te drinken." Mijn ouders dachten alleen maar aan zichzelf. Alleen wanneer ik thuis was werd er beter voor ze gezorgd. Ze hielden van me. En eigenlijk was ik zowel hun vader als moeder.

Vlug begon ik aan het eten en toen alles stond te bakken en koken, sneed ik een appel in stukjes en verdeelde die. Ze begonnen met blijde gezichtjes te eten. Toen schonk ik nog wat te drinken voor ze in. Ze hielden van mij en ik hield van hun. Ik had zelfs een medaillon met hun foto's erin. Er zat ook een foto van Dante in. Het leek een beetje op een klein metalen boekje. Toen ze hadden gegeten en gedronken ruimde ik snel achter ze op. Mam kon flippen door alles. Elk klein dingetje. "Ga naar boven. Ik kom zo." Zo stil mogelijk glipten ze alle drie weg. Tory nam Tanner bij de hand en Tess liep stilletjes achter ze aan. Zij waren alles. Zij waren de reden waarom ik hier bleef.

Toen ging ik naar de woonkamer. "Het eten is klaar." Pap trok me dichterbij en sloeg me in mijn gezicht. Mijn slaap begon pijnlijk te bonzen. "Breng het ons dan." Ik snelde naar de keuken en maakte twee boorden met eten klaar. Dat bracht ik naar ze toe en ik schonk gelijk wijn voor ze in. Ik kon gaan zonder nog een klap te incasseren.

Weer in de keuken begon ik boterhammen te smeren. Toen die klaar waren glipte ik de trap op. Ze sliepen op een kamer. Ze waren helemaal blij toen ik binnen kwam. Ik stopte ze de boterhammen toe en ze begonnen te eten. Helaas moesten ze wel samendoen met een flesje drinken.

Toen ze klaar waren nam ik ze mee naar de badkamer. Ik liet het bad vollopen en kleepte ze uit. Ze pasten zo leuk met zijn drieën in het bad. Ik moest ze zo snel mogelijk schoon krijgen en in bed leggen. En binnen een kwartier was iedereen schoon. Na nog een kwartier lagen ze allemaal met hun pyjama aan in bed. "Slaap zacht kleintjes." Ze hadden een kleine kamer, maar ze hadden wel alledrie een eigen bedje. Ik gaf ze nog een kus en vertrok toen. Zo vlug mogelijk, zonder al teveel geluid te maken, ging ik weer naar beneden. Daar kon ik gelijk beginnen met de boorden en de keuken op te ruimen. Er was niets meer te eten, dus voor mij werd het een nachtje afzien. De volgende dag zou ik weer boodschappen moeten doen. Binnen een uur was de keuken weer spik en span. Helemaal schoon.

"Wijn!" Elk keer schrok ik me weer wild. Vlug ontkurkte ik een nieuwe fles en bracht die naar ze toe. "Ruim onze kamer en badkamer op." Al knikkend liep ik achteruit weg. "Zoals u wenst." Zo snel als ik kon vluchtte ik de trap weer op. "En vergeet niet de was te doen!"

Om het te krijgen zoals zij het wilden hebben, kostte het me wel een paar uur. Het was elf uur toen ook ik eindelijk naar mijn bed kon. Zij zaten nog wijn te drinken. Eindelijk lag ik. Mijn arm legde ik over mijn gezicht en ik liet mijn tranen de vrije loop. Mijn hele lichaam bonste en deed pijn.

2.

Hardhandig werd ik uit mijn bed getrokken en van de trap af gesleept. Ik hoorde de kleintjes gillen. Wie waren die mannen en wat deden ze hier? In de woonkamer dwongen ze me op mijn knieën. De kleintjes renden naar me toe en klampten zich aan me vast. Ik zei ze dat ze rustig moesten worden, dat alles goed zou komen, dat het gewoon een nachtmerrie was.

Mijn ouders waren er ook. Het leek allemaal niet echt. Alsof ik droomde. Ze werden net als ons onder schot gehouden. Ze waren bang, maar niet voor wat er met ons zou kunnen gebeuren. Het pistool werd tegen mijn hoofd gedrukt. "Waag het niet te kijken." Dus staarde ik naar de grond. Voor de kleintjes probeerde ik rustig te blijven. "Jullie hebben een schuld bij mij. En ik wil mijn geld. Het heeft nu lang genoeg geduurd." Doodse stilte. Mijn ouders huilden, dat kon ik gewoon horen.

"Wat heeft deze voor een leuk pakje aan. Is het wel een jongen?" Ik werd overeind gesleurd. Ik had het dienstmeisjes-kostuum nog aan. Door uitputting en vermoeidheid was ik het vergeten uit te trekken. Ze begonnen te voelen en ik kneep mijn ogen dicht. "Het is zeker geen meisje. Maar of het een jongen is?" Ze lachten. Een van de mannen trok me tegen zich aan. Hij had een stijve en stond daarmee tegen mijn achterkant te schuren. Mijn ademhaling versnelde en werd onregelmatig.

"Geef me mijn geld!" "Neem onze kinderen! Neem ze als betaling." Mijn wereld stortte gelijk in elkaar. "Onze zoon is gehoorzaam en kan hard werken. Die anderen zullen goede werkers worden. Je zal veel aan ze hebben."

We werden alle vier op de grond gedwongen. Mijn kostuum scheurde en toen waren mijn schouders bloot. We zaten alle vier op een rijtje. "Het is maar een nachtmerrie. Wanneer jullie weer wakker worden zal alles beter zijn." Ik wist gewoon wat er ging komen. "Zeg maar welterusten tegen jullie grote broer." En dat deden ze. Alle drie zeiden ze welterusten. Ik wilde mijn ogen

sluiten, maar kon het niet. Dat kon ik ze niet aandoen. De schoten weerklonken in de woonkamer. Ik zag het licht in hun oogjes doven. Mijn ouders lieten geen traan en ik huilde tranen me tuiten.

"Jullie zijn klote ouders. En een stel moordenaars. Dit is allemaal jullie schuld. Jullie verdienen het om te branden in de hel!" Driftig veegde ik mijn tranen weg. "Zeg maar dag tegen jullie laatste zoon." De vergrendeling ging eraf. "Wacht!" Ik staarde nog steeds naar de vloer. "Pap. Accepteer hem." Die stem kwam me zo bekend voor. "En waarom dan wel?" Waarom waren die stiltes zo lang. "Kijk in zijn medaillon." De man kwam naar me toe en trok het medaillon van mijn nek.

Ik hoorde het geklik van het slotje. En het ding viel voor mijn neus op de grond. "Zoon." Mijn hele lichaam trilde. "Pap, ik hou van Tuck. Maak hem niet af. Hij houdt ook van mij." Het was een fluistering, maar toch goed te horen. "Dante?" Ik kon het niet geloven. "Ja ik ben het." Hij kwam naar me toe en legde een vest om mijn blote schouders. Toen pakte hij het medaillon en gaf het aan mij.

"Goed dan zoon. Jij je zin. We nemen de jongen mee." Dante hielp me overeind. Zijn gezicht stond meelevend. Hij voerde me de deur uit. "Je had gelijk. Ik zou het niet hebben begrepen. Je leven moet een hel zijn geweest." Hij trok me dicht tegen zich aan. "Je ouders. Je broertje en zusjes. Het spijt me zo Tuck." Mijn handen bleven het medaillon omklemmen.

Toen hielp hij me in een auto en schoof naast me op de bank. Hij streelde mijn wang. "Sst rustig maar. Je bent veilig nu. Het komt allemaal goed." Ik voelde me dood. "Waarom moesten ze dood Dante? Wat hadden ze misdaan? Wat hebben ze jullie ooit aangedaan? Ze waren nog zo klein en... en zo jong." Zijn handen begonnen mijn tranen weg te vegen. "Ik kan je niet zeggen hoeveel het me spijt Tuck. Kan je me vergeven?" Wezenloos staarde ik hem aan.

Toen ging de deur open en stapte de man in. Hij ging op de bank tegenover ons zitten. "Zijn ze dood?" Dante kneep in mijn armen. "Tuck stil nou." De man keek me in de ogen. "Ze zijn allemaal

dood." Ik begon te knikken. En de auto begon te rijden. "Dat hebben ze verdiend." Toen boog ik mijn hoofd om naar mijn handen te kijken. "Hebben je broertje en zusjes het ook verdiend?" Ik keek niet op. "Nee, zij hebben het niet verdiend. Maar dit is beter, dan het leven met mijn ouders. Beter dan alle ellende die nog ging komen."

Eigenlijk wilde ik dat Dante me los liet. "Laat maar eens zien hoeveel jullie dan wel niet van elkaar houden." "Pap nee." Ik durfde niet eens op te kijken. "Niet vandaag pap. Er is teveel gebeurd. Dwing dat nu niet af." Weer bleef het gruwelijk lang stil. "Zoals je wenst zoon. Maar je moet goed beseffen, dat jouw vriendje een schuld heeft. En dat hij die schuld terug moet betalen. Maar het is een mooie knul, dus we kunnen er veel geld voor vangen." Dante verstijfde. "Pap, nee. Niet op die manier. Ik doe alles, maar dat niet. Er zijn genoeg junks die een schuld bij je hebben en die het op die manier terug betalen. Wordt nou niet zijn pooier."

"Wat stel jij dan voor zoon?" Dante's hand lag op mijn been en hij kneep erin. "Filmpjes. Seksfilmpjes. Met mij en mij alleen. Laat hem mijn eigendom zijn. Laat mij het regelen." Het kon me allemaal niet meer schelen. Ze deden maar. "Goed je begint morgen en hij ook." De auto kwam tot stilstand en de deur werd geopend.

Eerst stapte de man uit. Toen hielp Dante mij uitstappen. Hij volgde me op de voet. "Ik breng je naar je kamer." Zijn lippen drukten op mijn pijnlijke slaap. We gingen een gebouw binnen. We liepen en liepen maar. Er waren zoveel gangen. "Je krijgt een van de mooie kamers." Het leek hopeloos en eindeloos. Door wat er gebeurd was voelde ik me zo verdoofd.

Eindelijk waren we er. De deur werd voor ons open gedaan. Hij trok me zo snel mogelijk mee naar binnen. Toen ging de deur weer dicht. "Laat er wat te eten komen! Ja meneer!" Dat laatste had geklonken vanaf de andere kant van de deur. Hij zette me op het bed. Dat midden in de kamer stond. "Daar zijn we dan. Het komt allemaal wel weer goed. We gaan even badderen, dan krijg je te

eten en dan gaan we slapen." Met die woorden begon hij mijn kleren uit te trekken. Zijn vest gebruikte ik om mezelf zo goed mogelijk te bedekken.

"Ik ga het bad klaar maken." Hij liep naar de enige andere deur in de kamer. "Hier is de badkamer." Toen hij binnen was liet hij de deur gewoon openstaan. Het water begon te stromen. Er werd op de deur geklopt. "Binnen." Mijn stem klonk niet als de mijne. De deur ging open en er kwam een jongen met een dienblad binnen. Gelijk ging de deur weer dicht. De jongen lachte naar me. En ik vond de moed om terug te lachen. "Dante, ik heb het eten."

Hij kwam uit de badkamer. "Thomas fijn dat je er bent. Er is nogal wat gebeurd." De jongen knikte. "Ja, dat kan ik zien." Ze keken me allebei aan. "Zet het eten maar even neer en help me hem in bad te doen." "Tuurlijk." Hij zette het dienblad op een kastje, dat ik toen pas opmerkte. Toen kwamen ze naar me toe en hesen me overeind. "Kom Tuck, we gaan je lekker in bad stoppen."

Het water was lekker en warm, maar ik had het toch ijskoud. Ze hadden het medaillon gepakt en dat lag nu in de wastafel. Dante had een soort washandje en begon me er helemaal vochtig mee te maken. Eigenlijk was ik nog steeds te geschokt om te reageren. "Gozer hij huilt." Thomas keek me geschokt aan. Dante vond het erg, maar hij wist niet wat hij moest zeggen.

"Zo weer helemaal schoon." Ze hielpen me uit het bad en Dante begon me af te drogen. Mijn ademhaling versnelde. "Rustig maar Tuck. Niemand zal je wat aandoen." Ik begon hem te slaan al leek het hem niet veel te doen. "Stop met slaan. Je helpt er niemand mee." "Me-e-dai-illon." Thomas pakte het medaillon en gaf het aan mij. Ik klemde het tegen mijn borst.

Ze brachten me weer terug naar het bed en lieten me zachtjes zakken. Dante begon me in de dekens te wikkelen. "Thomas. Mijn pa wilt zijn geld terug. En Tuck zal dat moeten betalen. Ik vertrouw alleen jou. Jij bent mijn vriend. Wil je ons filmen?" En ik barstte weer in huilen uit. "Ik wil niet. Dante. Ik wil niet." Hij nam mijn gezicht in zijn handen. "Het is dit of verkracht worden door allemaal anderen. Jij mag kiezen." Toen viel ik hem om de hals en hilde.

Het had een halfuur geduurd voordat ik geen tranen meer over had. En ik was zo moe. "Dante, ik zal je helpen met filmen." Thomas leek me wel aardig. De jongens probeerden me wat te voeren. "Doe je mond open." En ik deed het. Er werd een stukje fruit in mijn mond gestopt. "Kauwen lieverd." Ik kauwde, maar ik proefde helemaal niets. Het wilde allemaal niet doordringen. Er was teveel gebeurd.

Het dienblad werd weggehaald en ik werd op het matras geduwd. Dante zette zijn knieën naast mijn heupen. "We gaan niets doen. Alleen wennen." Hij legde zijn handen op mijn borst. Ze gleden helemaal naar beneden en ik raakte in paniek. Wanhopig probeerde ik hem weg te duwen, maar hij bleef stug doorgaan. "Tuck. Ontspan." "Nee! Laat me gaan!" Hij legde zijn hand over mijn mond. "Thomas, knevel alsjeblieft."

Ze stopten iets in mijn mond waardoor ik alleen nog maar gesmoorde geluiden kon maken. Toen maakten ze mijn polsen vast aan het hoofdeinde. De tranen rolden over mijn wangen. Ik kon geen kant op. "Hierna mag je slapen, dat belof ik je." Zijn handen verkenden mijn lichaam. Mijn ogen kneep ik dicht. Telkens als hij weer bij mijn hoofd in de buurt kwam trok ik die weg. "Toe nou Tuck." Toen pakte hij hem daar beneden vast. Mijn ogen vlogen open. Ik schudde met mijn hoofd en probeerde te zeggen 'Niet doen' maar het leek er niet eens op. "Dit kan even pijn doen. Sorry Tuck, ik had gewild dat de omstandigheden anders waren geweest." Hij liet zijn hand over mijn billen glijden en toen... Mijn kreten werden gesmoord door die knevel. Ik kronkelde onder hem. "Blijf rustig. Je maakt het alleen maar erger. Dalijk verwond je jezelf nog." Maar hij stopte niet en ik stopte ook niet met me te verzetten. Al deed het nog zo'n pijn.

Mijn handen werden los gemaakt en langs mijn lichaam neer gelegd. Toen haalden ze de knevel uit mijn mond. Ik draaide mijn hoofd van ze weg. "Het kon niet anders. Ooit zal je het begrijpen. Morgen gaan we beginnen met het echte werk." Er werd een deken over me heen gelegd. "Thomas ga maar. Ik blijf hier." Dante

kwam bij me in bed liggen en legde zijn armen om mijn middel. "Ik doe dit niet om je te martelen Tuck. Ik doe dit omdat ik van je hou. Ik wil je beschermen." Ik maakte me los uit zijn armen en ging op het randje van het bed liggen. "Laat me met rust. Ik haat je."